

INOKA PÉTER

Szólj, ha itt a hajnal

Itt vagyok ismét, egyedül.
Visszatértem, s mint megannyi éjjelen
járom a várost csodálva mindazt,
mi köröttem lassacskán álomra szenderül.

Újra s újra ámulok a város táncoló,
sárga fényeiben, s velük táncolok én is.
Lassan haladok előre a szürke házak közt,
de mégis nehéz utamra lelnem.

Ezernyi kis utcán futok a gondolatok
végtelen sűrűjébe, s kötök ki a szigeten,
mely zöld koronáját viselve büszkén tekinti
partjait, s végül fáradtan megpihen.

Vele együtt álmodom én, de melletted ébredek
ismét, mint megannyi reggelen,
csak szólj, ha itt a hajnal, s ölelj magadhoz
szorosán, csendben, szótlánul, kedvesem.

Nézz rám

Legyen az bárki, én szeretném látni,
Milyen az, ki sosem fél.
Ő hogyan élhet, s vajon mit láthat,
Ki az, aki benne él?

Rám néz, s mosolyog szépen,
A szemeivel ölel át.
Nézz rám, s én szelíden kérdelem,
Ugye, téged lát, aki a szemedbe néz.

Nézz rám, s mondd, hogy
Téged lát, aki a szemedbe néz,
Nézz rám, s mondd, hogy
Nem akarsz semmit, mi nem a tiéd!

A szerelemről

Keserű, édes, néha bántó,
Őrült, szép vagy sziporkázó.
Lehet mázas, lehet mézes,
Soványka, tán terebélyes.

Színes, szürke, szenvedélyes,
Borongós vagy épp kedélyes,
Erélyes, hű, mámorító,
Szeszélyes és háborító.

Lassan múljon, legyen fájó?
Akkor jó, ha időtálló.
Mindegy, minek nevezem,
A szerelem – az szerelem!

Holdpehely - az irodalmi fényforrás csoport a Facebookon:
<https://www.facebook.com/groups/holdpehely/>

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted/hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>